

TRADITIE

Elke nieuwjaarsdag markeert het afscheid van het vorige jaar en het begin van een nieuwe periode vol voornemens. Deze dag is omgeven met tradities. De koude oliebollen van de vorige avond worden opnieuw opgewarmd en opgediend, de kerstboom wordt afgetuigd en de televisie wordt aangezet voor een reportage over de rampen van afgelopen nacht met branden, vernielingen en oogletsels en andere helaas vertrouwde beelden.

Een traditie is een gewoonte die wordt doorgegeven, een gebruik dat wordt overgeleverd. In onze familie was dat met nieuwjaar het kijken naar de televisie waar in zwartwit de beelden tot ons kwamen van het nieuwjaarsconcert uit Wenen met de Wiener Philharmoniker onder leiding van Willi Boskovsky, gevolgd door het schansspringen uit Garmisch-Partenkirchen. Twee iconische programma's die nog steeds standhouden in deze tijd.

De statige en oude Wiener Philharmoniker speelt vanuit de Gouden Zaal aangename muziekstukken, in het begin zelfs onder leiding van bekende componisten als Gustav Mahler en Richard Strauss. De eerdergenoemde Boskovsky leidde het symfonieorkest zelfs 25 jaar lang.

Vanuit de Weense traditie heeft de familie Strauss een grote invloed op de repertoirekeuze. Traditioneel is er een afsluiting van het concert met de wals *An der schönen blauen Donau* van Johann Strauss jr. en de *Radetzky* mars van Johann Strauss sr. Deze mars is eigenlijk een loflied op de Oostenrijkse veldmaarschalk Josef Graaf Radetzky von Radetz. Een ritmische melodie die zich er prima voor leent om mee te stampen en te klappen. Ooit voorzag Jan Wolkers de mars in zijn boek *Turks Fruit* van een onuitwisbaar label, als hij Olga's vader laat meeklappen met zijn zelfgemaakte tekst "*Tieten kont, tietten kont, tietten kont, kont, kont*". Wolkers was niet te beroerd om het later zelfs ook luidkeels te zingen voor de VPRO-radio. Voor hem waren hoge en lage kunst aan elkaar verbonden: de herinnering aan een krijgshaftig veldheer, heldenmoed en nationalisme in een krachtige mars vervangen door een ritmisch sexwoordenboek. Nooit kan ik die eervolle mars meer horen zoals deze bedoeld was: de overbekende woorden van Wolkers verdringen het klassieke muzikale beeld uit je hoofd. Een oude statige traditie heeft nu plaats gemaakt voor een platvloerse nieuwe.

Na het Weense concert volgde het wederom traditionele schansspringen vanuit Garmisch-Partenkirchen. Ooit twee aparte steden in Beieren, samengevoegd tot een fusiegemeente om de Olympische Winterspelen te gaan organiseren. Adolf Hitler en Rudolf Hess keken toe hoe acht debuterende Nederlanders in 1936 kansloos meededen. De skischans herinnert nog aan dat roemruchte olympische verleden. Van die Olympiaschans mogen de springers nu hun vliegkunsten vertonen. Vol spanning, wachten, inglijden, afzet, gehurkt voorovergebogen glijden, springen, strak omhoog vliegen, ski's in v-vorm en hopen op een perfecte landing in parallel houding of in Telemark positie. Gewichtloos vliegen, loskomen van het verleden, een sprong naar de nieuwe wereld en een sneeuw witte toekomst tegemoet, verder proberen te komen dan je tot dan toe ooit hebt gedaan. Elk jaar weer een nieuwe poging om het heden achter je te laten, om over je eigen zwaartepunt en remmingen heen te springen. Een traditie om nooit te veranderen maar om te koesteren en in stand te houden.